

ÁLOM

ANNA:

De átkomat elismételni sem
Maradt időm, mert asszonyszívemet
Durván megfogták mézes szavai
És önmagamon teljesült be átkom,
Mely elrabolta két szemem nyugalját.
Hisz az ágyában egy órán sem ért
Engem az álom arany harmata,
Mert fölkelte sok rémes látomása.

(III. Richárd IV. f. 1. sz.)

CAESAR:

Calpurina nőm tartóztat honn maradnom.
Azt álmodá, hogy látta szobromat,
Mely, mint szökőkút száz csövön, csupa
Vért áradott. S több izmos római
Mosolygva fürdeté meg benn kezét.
S ő ebben intést, gyászos jóslatot,
Gonosz jövődőt lát és térdein
Kért honn maradnom ez napon.

(Julius Caesar II. f. 2. sz.)

HENRIK KIRÁLY:

Ó, hány ezer szegény alattvalóm
Alszik ez órán. Álom, szelíd álom!
Elrémitettelek, természet édes
Dajkája, hogy pillámat nem nyomod
S a feledésbe soha nem merítesz?
Füstös kunyhókban mért időzöl inkább,
Miért nyújtózol kemény szalmaágyon,
Hol zümmögő szunyoghad ringat el.
Aludjatok hát, ó, boldog szegények!
A koronás fej fekhelye keményebb!

(IV. Henrik II. r. III. f. 1. sz.)

MACBETH:

S úgy rémlett, egy hang kiált: „Ne aludj!
Macbeth öli az álmot!”... A tiszta álmot,
Az álmot, mely a gondot kibogozza
S napi halál, bús robot fürdeje,
Dúlt szív balzsama s második fogásunk,
Főtáplálónk az élet asztalán.

(Macbeth II. f. 2. sz.)

ROMEO:

Ha csábos álmomnak hinnem lehet,
Ma még valami jó hír vár reám.
Szivemben Ámor tündökölvé trónol;
Egy ismeretlen szellem szárnyra vesz
S a föld felett lebegtet édesen.
Álmomban jött szerelmem s halva lelt
(Ő szájon csókolt s én életre keltem –
De új életre, mint a föld királya!
Ó, mily csodás a szerelem maga,
Ha üdvösség csak álmoképe is! –

(Romeo és Júlia V. f. 1. sz.)

SEBASTIAN:

Az álom bús szivekben ritka vendég,
S a legkülönb vigasztaló.

(A vihar II. f. 1. sz.)

ANGLIA

AUSZTRIA:

... a fehérlő, halványképü mart,
Mely visszarúgja a zúgó tenger-árt,
S elzárja más földtől szigetlakóit,
Míg e tenger-sövényű Anglia,
E vízfalú vár, biztos menedék

Mindenha külföld támadási ellen,
Míg a nyugatnak e szélső zuga
Királyul nem köszönt: addig, fiú,
Csatázom és nem gondolok haza.

(János király II. f. 1. sz.)

BOLINGBROKE:

Hát ég veled, te drága föld, te lány,
Anyám és dajkám, édes ringatóm!
Ha százszor számkivet is Anglia,
Én maradok halálig hű fia.

(II. Richárd I. f. 3. sz.)

GAUNT:

Ez ősi trón, e felséges sziget,
E fönség földje, e Mars székhelye,
Ez új Éden, e fél-Paradicsom,
E természet-emelte nagy erősség
Ragály és háborúk ellen, e boldog
Törzsek bölcsője, ez a kis világ,
Ezüst tengerbe foglalt drágakő,
Melynek a hullám épít védfalat

...

Ó, Anglia, mit be nem vesz a tenger,
Szikláin törve meg Neptun hatalmát.

(II. Richárd II. f. 1. sz.)

KIRÁLYNÉ:

Gondlj az őseidre s szigeted
Természetadta védfalára: mint
Neptunus kertje, elkerítve áll
Irdatlan sziklák, vészes zátonyok
S a támadó hajót örvénybe tépő
Morajló tengerek közt.

(Cymbeline III. f. 1. sz.)